

[Henry Christensen.]

skjult, hverken for tinget eller for offentligheden.

I øjeblikket forsøger man sig tilsyneladende med hemmelige aftaler — i hvert fald hvis man skal tro på visse udtalelser, der fremsættes i den offentlige debat. Det er derfor efter min opfattelse nødvendigt, at den højtærede finansminister giver tinget besked om, hvordan den politiske stilling er på disse områder. Folketinget og befolkningen kan ikke være tjent med at være uvidende herom. Det er herunder også afgørende at vide, om regeringen har forsøgt forhandlinger eller truffet aftaler, der har skabt sikkerhed for et bestemt indhold af en kommende skattereform i forbindelse med en merværdiafgift, eller om der ingen sådanne aftaler eksisterer.

Hvor befinder vi os da så i den økonomiske politik? Ja, vi kan jo nok se, at der var nogle ting, regeringen måtte bøje sig for, i oppositionens kritik: den måtte opgive sit forslag om elskat, den måtte opgive sit forslag om annonceskat, den måtte opgive sit forslag om forhøjet arve- og gaveafgift, den måtte opgive sit forslag om direkte beskatning, og den måtte opgive sit forslag om indførelse af persontilskud.

På visse andre områder ved vi at den i sit erstatningsprogram fulgte synspunkter, som oppositionen havde givet udtryk for, måske ikke mindst ved forslaget om i stedet for at forhøje den almindelige omsætningsafgift fra 9 pct. til 10 pct. da at forhøje den til 12½ pct. Til gengæld har regeringen ved sine nye perspektiver skabt mulighed for at få gennemført en forhøjelse af selskabsbeskatningen, som den ved den ikke kunne have gennemført med den liberale del af folketinget. Derved har socialdemokratiet naturligvis fået én af sine trumfer hjem.

Ud over dette at tilvejebringe en lang række nye indtægter, en lang række nye skatter, hvad er så indholdet af den økonomiske politik på lidt længere sigt? Al kraft sættes tilsyneladende ind på dette: bare at skaffe flere og flere penge i statskassen. Det

er det, de økonomiske forhandlinger er endt med at dreje sig om. En lang række af de andre led er trukket ud, lagt til side, gemt væk, faldet på gulvet, eller hvad ved jeg. Det, man har brug for, er at få at vide, om der er sammenhæng og mening i den økonomiske politik, om en lang række af de faktorer, der er nødvendige for at skabe perspektiv og derved tillid til, at det kan nytte med den hårde kur, der nu sættes ind med, også er led i landets økonomiske politik.

Venstre beklager naturligvis, at vi ikke efter valget fik en liberal regering. Vi beklager også, at den socialdemokratiske mindretalsregering forstod så lidt af de parlamentariske krav, den nu var stillet over for. Venstre havde jo en politik at stille op. Vi lagde åbent vort forhandlingsgrundlag frem. Regeringen accepterede forhandlingsgrundlaget, men opgav på halvvejen. Det var i første omgang naturligvis det nemmeste. Jeg er dog overbevist om, at regeringen tager fejl, hvis den tror, at den har handlet klogt og rigtigt også set på længere sigt.

Nu forsøger man fra socialdemokratisk side at lægge et røgslør over egne handlinger ved voldsomme angreb på venstre. Jeg har nøje læst den socialdemokratiske presse i den seneste tid. Metoden er gammelkendt; vi har oplevet den så ofte. Det skal indrømmes, at socialdemokratiet får betydelig støtte af andre dele af pressen, især den københavnske, og også i betydelig grad af det statsmonopoliserede fjernsyn og radioen. Hverken voldsomme angreb eller fortæelser bør imidlertid hjælpe socialdemokratiet i det spil, man her har lagt op til.

Jeg tror, det er nødvendigt, også for folkestyrets stilling, at der skaffes klarhed over stillingen her i tinget og over regeringens indstilling til en række af de led, der indgik i forhandlingerne om den økonomiske politik, men som regeringen lod ligge. Derfor vil jeg gerne drage også nogle af de ting frem her i drøftelsen med det formål at forsøge at skaffe klarhed over den økonomiske politik i Danmark.

Vi ved, at problemet i den aktuelle